

YORULDUM YORGUN DÜŞMEKTEN

HASAN PATIR

Yoruldum...

Kemiklerime kadar işlemiş;
uykuyla, sessizlikle geçmeyen,
dinlenmekle hafiflemeyen, bir
yorgunluk. Her sabah, biraz umut, biraz
sabır, biraz gülümseme... Bazen,
içimde defalarca çatlamış bir cam gibi
dağılıveriyorum.

Toparlayıp yeniden ayağa
kalkmaktan, “*bu sefer farklı olacak*”
deyip aynı sarmala düşmekten. bazen
de güçlü olmaktan yoruldum... Dik
durmak, göz yaşlarımı kimseye
göstermemek, içten içe çığlık atmak,
insanlar içinde sessiz kalmak, bazen de
susmak istiyorum. Ne açıklamak ne
anlatmak... Sözlerle değil, sustukça
dinleniyorum. Beklentilerden,
hatırlamaktan ve unutamamaktan
yoruldum.

Bazen sadece durmak, hiçbir
şey hissetmemek istiyorum. Hayata
dair, hâlâ küçücük bir umudum var.
Belki bir sabah, içimdeki ağırlık biraz
hafifler. Belki bir gün, nefes almak
yeniden güzel gelir. Belki bir gün, bu
yorgunluk da geçer. Sessizce
bekliyorum...

Ruhumun odalarında
yankılanan bir sessizlik,

Ne bir ses ne bir nefes,
Yürümekten değil, hep aynı
yollarda kaybolmaktan yoruldum.

Gün doğarken içimde bitmeyen gecelerin
sabahında,
Yeniden başlıyorum
Bir yanım umut,
Bir yanım çaresizlik,
Yorgun bir kalbin iki ayrı çarpıntısı.

“İyiym” dediğimde biraz daha eksiliyorum.
Biraz daha susuyor, biraz daha uzaklaşıyorum
kendimden.
Kendime tutunamıyorum.
Ne söylesem eksik
Kelimeler yetmiyor.
Bir tarafım suskun,
Bir tarafım sessiz bir çığlık atıyor,
En derinlerden gelen...

Bir sınav, bir arayış.
Anlamsızlaşmak, bir anlamı bulmak için,
Bir huzur arıyorum.
Yüzümdeki yorgunluğu da kalbimdeki kırığı
da
Sadece ben biliyorum.
Ama hâlâ buradayım.
Küllerim dinginleşmese de
İçimde bir ateş hâlâ yanıyor,
Sessiz, inatçı,
Vazgeçmeyen bir ışık gibi.

Yoruldum...